

Uit een conferentie op de feestdag van de heilige Benedictus van abt de Rancé ^(† 1700)•

Sint Benedictus, over wie ik ga spreken,
is wel in een latere tijd verschenen,
maar bezat desondanks
heel de heiligheid van de heiligen der oudste tijden.
Antonius, Pachomius, Hilarius
hebben niets vóór op Benedictus,
tenzij dat zij vroeger geleefd hebben dan hij,
en dat zij de eersten waren,
die met het monastieke leven begonnen zijn.
In heel het leven
van deze aartsvaders van het monnikendom,
zult ge echter niets vinden,
dat niet in het leven van Benedictus
even glansrijk is,
stichtend en tot voorbeeld strekt.

Antonius laat zich als een andere Mozes
naar een hoge berg dragen,
en sterft in de armen van zijn leerlingen,
na hun zijn laatste onderrichtingen te hebben gegeven
en een laatste vaarwel te hebben gewenst.
Benedictus laat zich naar de kerk dragen,
ontvangt er de laatste sacramenten,
en in de armen van zijn broeders gaf hij de geest.

De een wordt beschouwd als dé wijze man van zijn tijd,
en we kunnen er eveneens zeker van zijn,
dat ook Benedictus beschouwd wordt,
als dé wijze man van zijn tijd.
En het is óók waar,
dat de Regel van Benedictus
door de uitspraak van Concilies
en door het woord van vele pausen,
geprezen is als een Regel
die boven alle kritiek verheven is.
We beweren dus niets dan de waarheid,
wanneer we zeggen,
dat de Regel van Benedictus alles evenaart,
wat de oudheid in haar schoot heeft gedragen,
als zijnde het heiligste, het grootste en het verhevenste.

• **Abt de Rancé**, Conferenties of instructies over de epistels en evangelies van de zondagen Parijs 1689